

var forarget over denne tomme og opstyltede Fest. Endnu summede Samtalen med Væveren i hans Øren, og gennem Stuens Taage af Lys og Damp saa' han bestandig Billedet af den lille solopfyldte Bondestue med dens troskyldige, søndagsfestlige Hygge.

Henne fra den nederste Bordende søgte Frøken Ragnhild flere Gange at tiltrække sig hans Opmærksomhed for at drikke et Glas med ham. Men med Vilje undveg han hendes Blik; thi af alle i hele Selskabet var hun næsten den, der i Aften var ham mest imod. Han fandt hendes Dragt udæskende, ja anstødelig, og med dyb Skamfuldhed lagde han Mærke til, hvorledes den unge Hjælpelærer Johansen, der havde Plads i hendes Nærhed, med Øjnene formelig slugte hendes hvide Hals og Arme, der skimtedes gennem Kjolestoffet, mens han hældede sig frem over Bordet og sagde hende Behageligheder. Og hun hørte slet ikke helt ligegyldig paa denne latterlige Karikatur af et Hovedstadsmenneske. Hun havde lagt sig tilbage i Stolen og saa' helt oplivet ud. Varmen, Vinen og Lyden af de mange Menneskestemmer havde givet hendes Kinder et svagt Anstrøg af Farve; og naar hun smilte, sænkede hun velbehageligt Øjenlaagene lidt, næsten som i en let Beruselse.